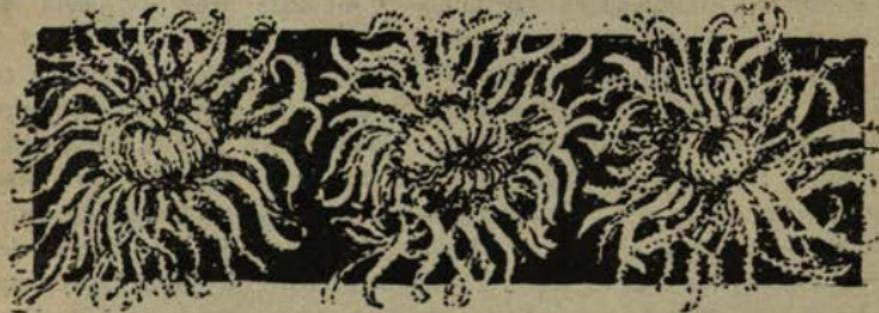

работка, която изисква не по-малко храбростъ, а най-вече настойчивостъ и търпеливъ трудъ, отколкото да се заграбва земя отъ другъ народъ.

Книгитѣ на Григорий Петровъ.

4. Къмъ българската младежъ.

(Превель отъ ржкописа Д. Божковъ. Второ издание. Цена 5 лв. Доставя преводачът — ул. Патриархъ Евтимий № 96, София).

Малка книжка. Четохъ я съ наслада. Повторихъ я пакъ се наслада. Но и когато я четохъ пръвъ пътъ и когато я повторихъ, обхвана ме срамъ. Срамъ ме обхвана, че този смисленъ, възторженъ позивъ, отправенъ къмъ българската интелигенция, е написанъ отъ единъ чужденецъ, та макаръ и славянинъ — русинъ. Написанъ е той за българи, но не отъ българинъ. Не отъ мене, отъ тебе, отъ Ивана, Стояна . . . . Не! Не пишемъ ние такива нѣща. Ние сме твърде много порасли, твърде голѣми станали и не се занимаваме съ „дреболии“. Ние се смѣтаме, че сме призвани да разрешаваме „голѣми задачи“ . . . . които завършвате съ спорове и смѣтки на избирателните гласове.

Не! Ние не можемъ да напишемъ подобенъ позивъ. Такъвъ позивъ пише човѣкъ, който всецѣло е пропитъ отъ човѣщина. Човѣкъ, на когото очите сълзятъ и сърдцето болно се свива предъ бедите и нещастията. Човѣкъ, на когото ржката доброволно се простира да бърше горчивите вдовишки и сирашки сълзи. Човѣкъ, който обича и страда . . . .

Нека тоя позивъ да е написанъ отъ чужденецъ — добре ни дошълъ!